

металургійної переробки металобрухту кольорових і чорних металів, створених при райдержадміністраціях та міськвиконкомом; веденню обліку суб'єктів господарювання покладаються на головні управління промисловості та розвитку інфраструктури облдержадміністрацій.

Відповідно до ст. 20 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» орган ліцензування видає розпорядження про усунення порушень або приймає рішення про анулювання ліцензії на підставі акта перевірки виконання ліцензійних умов.

Згідно з покладеними повноваженнями обласними робочими групами, відповідними робочими групами райдержадміністрацій та міськвиконкомів проводяться перевірки господарських структур, що мають ліцензії на право заготівлі, переробки металобрухту кольорових і чорних металів. У разі виявлення порушень чинного законодавства та Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з заготівлі, переробки, металургійної переробки металобрухту кольорових і чорних металів суб'єктами господарської діяльності, складаються акти перевірок щодо виявлених порушень, які направляються до Міністерство економічного розвитку і торгівлі України для прийняття відповідних рішень стосовно дії ліцензій. Що стосується діяльності нелегальних приймальних пунктів металобрухту, зазначаємо, що згідно із ст. 16 Закону України «Про металобрухт» особи, винні у порушенні законодавства, що регулює здійснення операцій з металобрухтом, несуть адміністративну, цивільно-правову або кримінальну відповідальність згідно з законами України. Тому питання щодо припинення діяльності нелегальних пунктів прийому металобрухту та притягнення до відповідальності осіб, винних у порушенні законодавства, відносяться до повноважень правоохоронних органів.

ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 317 КК УКРАЇНИ, У СПІВУЧАСТІ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Щирська Вікторія Сергіївна, здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування Національної академії внутрішніх справ **Вознюк А.А.**

Серед сучасних соціально-правових проблем розбудови правової держави особливе місце займають питання протидії злочинності. У структурі злочинності особливого занепокоєння викликають злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів чи прекурсорів, які посягають на здоров'я населення чим створюють реальну загрозу національній безпеці. Одним із протиправних діянь цієї категорії, що сприяє виникненню і поширенню серед населення захворювань на наркоманію є організація або утримання місць для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів (ст. 317 КК України).

Однією з кваліфікуючих ознак цього злочину, яка викликає найбільшу полеміку, є вчинення злочину групою осіб. Ю. В. Баулін з цього приводу, стверджує, що група осіб – це два або більше суб'єкти злочину, передбаченого ст. 317 КК, які домовились узяти участь в організації або утриманні місць чи наданні приміщень для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів. Учасники такої групи можуть виконувати різні дії, наприклад, одні готувати приміщення, інші залучати клієнтів, тобто група осіб може діяти як за попередньою змовою, так і без такої [1, с. 660]. Інші вчені під групою осіб розуміють дві або більше особи, які домовились і взяли участь в організації або утриманні місць чи наданні приміщень для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів. Учасники такої групи можуть виконувати різні дії, наприклад, одні готувати приміщення, інші залучати клієнтів [2, 615].

Водночас буквально тлумачення цієї форми співучасті дає підстави стверджувати, що це група осіб, передбачена ч. 1 ст. 28 КК, відповідно до якої злочин визнається таким, що вчинений групою осіб, якщо у ньому брали участь декілька (два або більше) виконавців без попередньої змови між собою.

Однак, як слушно зазначає А.А. Вознюк така позиція законодавця неприпустима, оскільки двом і більше виконавцям практично неможливо організувати місце для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів чи надати приміщення з цією метою без попередньої змови між собою [3, с. 40-44]. Більше того як можна утримувати ці місця чи надавати приміщення для їх організації без попередньої змови. Тому така форма співучасті як група осіб (без попередньої змови) не є характерною для цього злочину.

Крім того, вивчення слідчої та судової практики дає підстави стверджувати, що відсутні випадки притягнення до кримінальної відповідальності за злочин передбачений ч. 2 ст. 317 КК України учинений групою осіб. Водночас під час інтерв'ювання працівники ОВС зазначають про те, що організовують або утримують місця для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів, а також надають приміщення з цією метою дві і більше особи (як правило це співмешканці, члени сім'ї чи родичі).

Таким чином для злочину, передбаченого ст. 317 КК України, не характерна така форма співучасті як вчинення злочину групою осіб (ч. 1 ст. 28 КК України), натомість характерна інша – вчинення злочину групою осіб за попередньою змовою (ч. 2 ст. 28 КК України).

З огляду на зазначене пропонуємо у ч. 2 ст. 317 КК словосполучення «групою осіб» замінити на «групою осіб за попередньою змовою».

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. – 5-те вид., допов. – Х.: Право, 2013. – Т. 2: Особлива частина / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін. – 2013. – 1040 с. Ю. В. Баулін 660
2. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України (Особлива частина) // Ін-т Ген. прокуратури України. Укр. інформ.-прав. центр; Під заг. ред. М. О. Потебенька, В. Г. Гончаренка. – Київ: Форум, 2001. – 942 с.
3. Вознюк А. А. Кримінальна відповідальність за організацію або утримання місць для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів: проблемні питання теорії та практики / А. А. Вознюк // Вісник Верховного Суду України. – 2012. – № 3 (139). – С. 40-44.

ПОТЕРПІЛИЙ ЯК ФАКУЛЬТАТИВНА ОЗНАКА ОБ'ЄКТА СКЛАДУ ПОГРОЗИ АБО НАСИЛЬСТВА ЩОДО ПРАЦІВНИКА ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ

Беленок Володимир Павлович, здобувач наукової лабораторії з проблем досудового розслідування Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування Національної академії внутрішніх справ *Вознюк А.А.*

Відповідно до змісту диспозиції ст. 345 КК України, потерпілим при погрозі або насильстві щодо працівника правоохоронного органу є працівник правоохоронного органу та його близькі родичі.

У ч. 1 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», правоохоронними органами визнаються: органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, митні органи, органи охорони державного кордону, органи державної податкової служби, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибозахорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції.

Згідно ст. 1 Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави», правоохоронними органами є державні органи, які відповідно до законодавства здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції. Така